

Sygn. akt II K 973/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

Bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 04.04.2017 r., 16.05.2017 r., 20.06.2017 r., 11.07.2017 r., 05.09.2017 r., 05.10.2017 r., 31.10.2017 r., 05.12.2017 r.

sprawy K. Ł. syna J. i T. z domu M., urodzonego dnia (...) w P.

oskarżonego o to, że: w dniu 15 lutego 2016 r. w S. woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia pokrywy silnika w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że uderzył pięścią w pokrywę co spowodowało jej wgniecenie, powodując straty w wysokości 697,46 zł na szkodę J. G. i J. D.

tj. o czyn z art. 288§1 kk

1. oskarżonego K. Ł. od dokonania zarzucanego mu czynu uniewinnia zaś koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

II K 973/16

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła K. Ł. o to, że w dniu 15 lutego 2016 roku w S. woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia pokrywy silnika w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że uderzył pięścią w pokrywę, co spowodowało jej wgniecenie powodując straty w wysokości 697,46 zł na szkodę J. G. i J. D., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 15 lutego 2016 roku w godzinach wieczornych J. D. podjechał pod samo wejście do lokalu gastronomicznego B. położonego w S. województwa (...), przed którym stała grupa młodych mężczyzn, z którymi doszło do awantury, ponieważ ich zdaniem podjeżdżając tak blisko o mało ich nie potrącił. Zdenerwowany J. D. wszedł do lokalu i zawołał obecnego tam R. K., żeby pokazać mu uszkodzenia samochodu uczynione przez tych młodych mężczyzn, między innymi wgniecenie na masce. Samochód został zakupiony przez pozostającą z J. D. w nieformalnym związku (...) w dniu 26 maja 2015 roku od J. K. za kwotę 2000 złotych. J. K. eksploatował ten samochód na budowach i w momencie sprzedaży miał on uszkodzenia typu zarysowania i wgniecenia. W 2016 roku w miesiącach wiosennych lub letnich B. S. wymieniał silnik w samochodzie i nie zauważył wgniecenia na masce. Wgniecenie jakie było na masce musiało być spowodowane naciskiem o sile przynajmniej 150 kg, a z powodu umiejscowienia nad belką wzmacniającą koszt jego usunięcia to 697,48 złotych. J. G. sprzedała ten samochód w dniu 7 maja 2016 roku obywatelowi Ukrainy W. I. za

kwotę 7000 złotych. K. Ł. nie był dotychczas karany, ma wykształcenie średnie i pracuje na Zakładach (...) jako (...), jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadków: J. G. – k. 87v-88, 28, S. B. – k. 88, 11-12, M. Ś. – k. 88-88v, 17-18, Ł. K. – k. 88v-89, 20, K. K. – k. 89, 22, 26, D. S. – k. 89-89v, R. K. – k. 99v, 14-15, T. Z. – k. 109v, J. K. – k. 125v, B. S. – k. 129v-130, ponieważ zeznania tych świadków są logiczne, wzajemnie się potwierdzają. Sąd obdarzył wiarą ocenę techniczną T. Z. – k. 32-37, ponieważ jako biegły od lat wykonuje on opinie na zlecenie sądu i jego wiedza ani rzetelność nigdy nie budziły zastrzeżeń. Sąd uznał za nieistotne zeznania świadka Ł. S. – k. 130-130v, gdyż jak sam zeznał nic mu nie jest wiadome w sprawie, a ocena kosztów naprawy na podstawie bardzo złej jakości zdjęcia nie może być traktowana poważnie. Sąd obdarzył wiarą również: protokół oględzin – k. 3-4, dane osobo poznawcze – k. 52, dane o karalności – k. 123, płyty ze zdjęciami – k. 96, 133, umowy kupna-sprzedaży – k. 104, 124, 132, ponieważ prawdziwość danych zawartych w tych dowodach nie budzi najmniejszych wątpliwości sądu tym bardziej, że nie została zakwestionowana przez zainteresowane strony. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. D. – k. 87-87v, 5-6, 26, 41, 129v-130, 134v, ponieważ są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, gdyż świadek ten zeznał, że ktoś z grupy, z którą miał zatarg przed lokalem „kręcił bączki” samochodem, gdy tymczasem żaden ze świadków nie zauważył ani nie usłyszał tego, czego nie dało by się nie usłyszeć na wsi o późnej porze. Wątpliwości też budzi sprzeczność pomiędzy zeznaniami J. D. a zeznaniami J. G., która zeznała, że J. D. ma wszystkie rachunki związane z naprawą samochodu, a tymczasem J. D. zeznał, że nie ma żadnych rachunków, gdyż naprawa była na zasadzie wzajemnej usługi. Zgłoszony przez J. D. świadek B. S., który miał potwierdzić, że samochód nie miał widocznych uszkodzeń przed przedmiotowym zdarzeniem, w 2017 roku zeznał, że wymieniał silnik w ubiegłym roku czyli w 2016 roku i było wówczas ciepło, czyli musiało być to już po 15 lutego 2016 roku. Powyższe okoliczności powodują, że zeznania świadka J. D. budzą poważne i nie dające się usunąć wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, co mając na uwadze treść art. 5 § 2 kodeksu postępowania karnego oraz fakt, że są to jedyne zeznania obciążające oskarżonego, powoduje, że ustalając stan faktyczny sąd nie mógł dać im wiary.

Oskarżony K. Ł. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że doszło tylko do kłótni i oparcia się przez niego o maskę samochodu, co w związku z opinią T. Z. nawet nieumyślnie nie mogło spowodować takiego uszkodzenia.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia sąd doszedł do wniosku, że nie można przyjąć, iż oskarżony jest winny dokonania zarzucanego mu czynu. Jak wyżej wykazano dowód osobowy obciążający oskarżonego budzi tyle nie dających się usunąć wątpliwości, że nie może stanowić podstawy wyroku skazującego. Funkcja gwarancyjna postępowania karnego oznacza, że nikt, kto nie złamał prawa nie może czuć się zagrożony tym, że może zostać skazanym za czyn, którego nie popełnił. Gdyby w niniejszej sprawie zapadł wyrok skazujący, to każdy człowiek mający z kimś zatarg o jakimkolwiek charakterze czy to cywilnoprawnym, czy rodzinnym, czy innym mógłby obawiać się, że na podstawie oskarżenia tylko jednej zainteresowanej osoby nie zweryfikowanego innymi obiektywnymi dowodami może zostać uznany przestępcą i skazany. Taki wyrok byłby wbrew zasadom postępowania karnego. W niniejszej sprawie jedyną osobą, która bezpośrednio obciąża oskarżonego był J. D.. Żaden z obiektywnych dowodów nie potwierdza jego wersji poza osobami, którym przekazał swoją wersję wydarzeń. Wątpliwość ta jest istotna, gdyż dotyczy głównego dowodu obciążającego, nie można jej w żaden sposób usunąć i musi zostać rozstrzygnięta na korzyść oskarżonego, a to oznacza, że brak jest dowodu winy oskarżonego i jedynym słusznym wyrokiem może być tylko wyrok uniewinniający. Biorąc powyższe pod uwagę sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 632 pkt 1 kodeksu postępowania karnego.